

Účastníci řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu, na něž se vztahuje rozhodnutí správního orgánu:

[REDACTED]

Odůvodnění:

Stavební úřad vydal pod č.j. UMCP1 344087/2025, spis.zn. S UMCP1/420344/2023/VÝS-Vo-2/1230 ze dne 16.6.2025 rozhodnutí popsané ve výroku tohoto rozhodnutí. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolatelé odvolání.

Vzhledem k tomu, že stavební úřad neshledal podmínky pro zrušení nebo změnu rozhodnutí podle § 87 správního řádu, předal spis odvolacímu správnímu orgánu.

Odvolací správní orgán po ověření, že odvolání bylo podáno účastníkem řízení, následně zkoumal, zda bylo odvolání podáno v zákonem stanovené lhůtě. Dle ust. § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Lhůta je zachována, pokud je odvolání podáno ve lhůtě k poštovní přepravě. Z obsahu spisu vyplývá, že odvolání jsou včasná.

Dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkouvává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost přezkouvává v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. V souladu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Odvolací správní orgán se problematikou zabývá opakovaně. Rozhodnutím sp. zn. S-MHMP 1940839/2024/STR, č.j. MHMP 357942/2025 ze dne 14.4.2025 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu č.j. UMCP1 435495/2024, spis.zn. S UMCP1/420344/2023/VÝS-Vo-2/1230 ze dne 19.9.2024 ve stejné věci s obdobným výrokem a věc mu vrátil k novému projednání. Rozhodnutí bylo zrušeno pro jeho nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatku odůvodnění.

Odvolatelé v nyní napadeném rozhodnutí uvádějí následující odvolací námitky (psány kurzívou heslovitě) a odvolací správní orgán k nim připojuje níže své stanovisko.

- *Odvolatelé považují za nesprávnou úvahu stavebního úřadu, že pokud je stavba č.p. 1230 kolaudována jako činžovní dům, musí se v případě předmětné jednotky jednat o byt. Dle odvolatele v činžovním domě mohou být jiné jednotky, než byty.*

Obsahem správního spisu je podnět [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] ze dne 12.9.2023, ve které oznamuje společenství stavebnímu úřadu užívání několika bytů jako ubytovacích zařízení. Z podnětu vyplývá, že se předmětná jednotka nachází ve [REDAKCE] nadzemním podlaží. Bylo ověřeno, že v katastru nemovitostí je jednotka zapsána jako „byt“. Stavební úřad založil do spisu kopii listiny č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] ze dne 11.11.1937, kterou vydal Magistrát hlavního města Prahy a kterou se povoluje užívání stavby. K uvedenému číslu jednacím byly ověřeny kolaudační plány. Kopie kolaudačního plánu [REDAKCE] patra (tedy [REDAKCE] NP) je součástí spisu. Z tohoto plánu je více než zřejmé, že se jedná o byt. Vzhledem k datu výstavby domu nelze předpokládat, že by někdo vybudoval ubytovací zařízení s kuchyní, spíží a pokojem pro služku. Argumentace odvolatelů je zavádějící. Protože se jedná o poslední kolaudovaný stav, je třeba konstatovat, že bylo nade vší pochybnost prokázáno, že se jedná o byt.

Předmětný činžovní dům byl postaven v roce 1937, tedy v době, kdy bylo typickým u takových domů poskytování bytů k trvalému bydlení jednotlivým osobám či domácnostem. Z historického a urbanistického hlediska nebyla stavba určena k poskytování ubytovacích služeb veřejnosti či ke komerčním krátkodobým pronájmům. Pojem „činžovní“ „původně označuje finanční model, kdy příjem z pronájmu bytů (činže) je hlavní motivací realizace stavby.

- *Stavební úřad neprovedl prohlídku nemovitosti.*

Prohlídka nebyla provedena, protože zakazující opatření lze vydat i bez jejího konání. Rozhodnutí je vydáno jako první úkon v řízení. Přínos takové prohlídky by byl nulový, protože i k poskytování krátkodobého ubytování, je třeba nábytku a určitého zařízení. Nic jiného než popis zařízení by stavební úřad učinit nemohl. Samotný způsob užívání k poskytování krátkodobých pronájmů odvolatelé nepopírají.

- *Ve spisu není žádný podklad, který by prokazoval, že k poskytování krátkodobých pronájmů dochází. Samotná registrace provozovny v bytě nestačí.*

Úřad městské části Praha 1, odbor živnostenský, předal dne 12.6.2024 stavebnímu úřadu nájemní smlouvu uzavřenou odvolateli se společností [REDAKCE] IČO [REDAKCE] ze dne 1.6.2023, která výslovně připouští užívání bytu za účelem poskytování ubytovacích služeb pro třetí osoby. Dále byla předána hlášení o ubytování cizinců, ze které je evidentní značný počet ubytovaných v předmětném bytě od počátku provozování živnosti do 9/2023, domovní kniha a doklad o splnění ohlašovací povinnosti ubytovatele k místnímu poplatku. Jmenovaná společnost má v bytě registrovanou provozovnu č. [REDAKCE] pro obor činnosti „ubytovací služby“, a to i ke dni vydání tohoto rozhodnutí. Není proto účelné shromažďovat další údaje o ubytovaných až do současnosti. Je zřejmé, že provozovna byla zřízena, aby tato činnost mohla být provozována, a že její činnost nebyla ukončena, protože ubytovávání trvá. Stavební úřad zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dne 18.9.2024 nahlížel do spisu zástupce odvolatelů a s citovanými podklady byli tito zjevně seznámeni.

- *Stavební úřad sám uvádí, že poskytování bytů pro ubytování je přípustným využitím v dané lokalitě podle územního plánu. Poskytování ubytovacích služeb v jednotce je legální.*

Toto tvrzení nečiní odůvodnění stavebního úřadu rozporným, protože stavební úřad zároveň akcentuje, že územní plán také stanoví minimální podíl bydlení v této lokalitě.

Ve svém výše citovaném rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl:

„ Pro území, kde jednotka nachází je stanoven na výkresu Úpn č. 36 minimální podíl bydlení v centrální části města (OV-9). Jedná se o minimální podíl bydlení, který vyjadřuje poměr hrubých podlažních ploch sloužících pro bydlení k ostatním podlažním plochám (nesloužícím k bydlení), a to vždy vztažený k posuzovanému stavebnímu záměru (společně řešenému celku).

Zachování podílu bydlení v ploše nelze zajistit v případě, že vlastníci staveb nebudou stavby využívat k povolenému účelu. Důsledkem takových jednání je pak úbytek nebo nadbytek jednotlivých funkcí, které jsou v ploše předpokládány, narušení její rovnováhy a tím i znemožnění užívání staveb v souladu s jejich účelem.

Z výše uvedeného je zřejmé, že územní plán v předmětné ploše počítá s malými ubytovacími zařízeními v bytových domech, ale pouze v určitém poměru. Nový stavební zákon č. 283/2021 Sb. navíc již odlišuje ubytování a bydlení, když v ust. § 13 písm e) stavebního zákona se stanoví, že stavbou ubytovacího zařízení se rozumí stavba nebo její část pro poskytování ubytování a služby s tím spojené; stavbou ubytovacího zařízení není bytový dům, rodinný dům ani stavba pro rodinnou rekreaci. Nelze tedy automaticky považovat bez dalšího (tedy bez změny v užívání) stavbu bytového domu za takovou, kterou je možné užívat jako stavbu ubytovacího zařízení.

Samotný faktický charakter pronájmu má rovněž význam pro posouzení, jak je jednotka užívána. „Bydlení“ a „ubytování“ nelze směšovat již jen proto, že zákonodárce v četných předpisech (zejména prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu, požárních předpisech, daňových předpisech) tyto pojmy rozlišuje, byť nedefinuje. Přesto je jejich obsah na první pohled zřejmý. Bydlení je uspokojování základní sociální potřeby člověka ohledně pocitu bezpečí, soukromí, odpočinku, znalosti prostředí, sociálních vazeb. Z toho také vyplývá způsob, jaký se takto bydlící chová ke svému okolí, jak buduje sousedské vztahy, jak se chová ke stavbě, ve které bydlí, jakým způsobem uspokojuje své potřeby a tím modeluje strukturu služeb ve svém okolí, jaké požadavky má na veřejnou infrastrukturu apod. Proto velká města tak akcentují potřebu zachování bydlení ve svých centrech. Ubytování naproti tomu slouží jako přechodné místo pobytu, ať už dlouhodobě nebo krátkodobě, nevytváří sociální prostředí a jeho účelem je uspokojování ekonomických potřeb pronajímatele, nikoliv sociálních potřeb bydlícího. Jedná se vždy o provizorium, ať už jakékoliv kategorie. Aniž by bylo potřeba přesné zákonné definice, jedná se o prostý rozdíl mezi domovem a hotelem.“

Na těchto argumentech odvolací správní orgán setrvává a doplňuje, že citované ustanovení je ustanovením definičním. Vymezuje, co je stavbou ubytovacího zařízení, a současně vymezuje okruh staveb, které do této kategorie nespádají. Smyslem této negativní definice je rozlišit základní druhy staveb podle jejich převládajícího účelu, nikoli umožnit, aby stavby určené k bydlení byly bez dalšího užívány k poskytování ubytovacích služeb.

Skutečnost, že bytový dům není „stavbou ubytovacího zařízení“ ve smyslu § 13 písm. e) stavebního zákona, neznamená, že v něm nelze fakticky provozovat činnost naplňující znaky poskytování ubytování. Znamená to však, že taková činnost neodpovídá jeho povolenému stavebně právnímu určení.

Zákon zde rozlišuje:

- druh stavby (typologické zařazení) – např. bytový dům,
- účel užívání – např. bydlení nebo poskytování ubytování.

Jestliže § 13 písm. e) definuje stavbu ubytovacího zařízení jako stavbu (nebo její část) určenou pro poskytování ubytování a s tím spojené služby, pak tím současně vyjadřuje, že poskytování ubytování je samostatným stavebně právním účelem odlišným od bydlení.

Je-li tedy bytová jednotka v bytovém domě systematicky a opakovaně užívána k poskytování krátkodobého ubytování neurčitému okruhu osob za úplatu, naplňuje takové užívání materiální znaky poskytování ubytování ve smyslu § 13 písm. e) stavebního zákona. Nejde již o užívání k bydlení, nýbrž o užívání odpovídající funkci stavby (resp. její části) pro poskytování ubytování.

To, že bytový dům není ze zákona „stavbou ubytovacího zařízení“, nevede k závěru, že poskytování ubytování v jeho rámci je totožné s bydlením. Naopak – znamená to, že k takovému způsobu užívání není určen, a pokud má být takto užíván, musí dojít ke změně v užívání stavby postupem podle stavebního zákona.

Opačný výklad by vedl k závěru, že zákonné rozlišení mezi bydlením a poskytováním ubytování postrádá normativní význam, neboť by bylo možné ubytovací činnost neomezeně provozovat ve stavbách určených k bydlení, aniž by se jednalo o změnu v užívání. Takový výklad je v rozporu se systematikou zákona i s účelem regulace druhů staveb.

Odvolací orgán proto uzavírá, že ustanovení § 13 písm. e) stavebního zákona naopak podporuje závěr, že poskytování krátkodobého ubytování představuje samostatný stavebně právní účel, odlišný od bydlení, a jeho provozování v bytové jednotce bez příslušného povolení je užíváním stavby v rozporu s jejím povoleným účelem.

Výklad, podle něhož je opakované krátkodobé poskytování ubytování v bytové jednotce pouhou formou bydlení, by vedl k popření smyslu § 13 písm. e) stavebního zákona i institutu změny v užívání stavby; stavební právo by tak rezignovalo na rozlišování mezi bydlením a poskytováním ubytovacích služeb, které zákon výslovně předpokládá.

Rozhodující je výklad stavebního zákona a účelu kolaudace. Stavební zákon vychází z principu, že každá stavba je povolována a užívána k určitému konkrétnímu účelu. Bytový dům je povolován jako stavba pro bydlení, nikoliv jako stavba ubytovacího zařízení. Pokud je jednotka systematicky a opakovaně užívána k poskytování krátkodobého ubytování turistů jiných návštěvníků města, jde o změnu v účelu užívání stavby, která vyžaduje příslušné povolení.

Odvolací správní orgán posoudil námitky jako nedůvodné.

- *Odvolatelé se vymezují proti metodice Ministerstva pro místní rozvoj.*

Odvolací orgán předně uvádí, že metodická pomůcka

(<https://mmr.gov.cz/getattachment/Ministerstvo/Stavebni-pravo/Pravo-a-legislativa/Novy-stavebni-zakon/Metodiky/Poskytovani-ubytovacich-sluzeb-ve-stavbach-pro-byd/Dokumenty/Poskytovani->

skutečně nepředstavuje pramen práva a není obecně závazná. Rozhodnutí správního orgánu proto nemůže být založeno na její „závažnosti“. To však neznamená, že argumenty tam uvedené jsou irelevantní.

Metodická pomůcka systematicky analyzuje rozdíl mezi užíváním stavby k bydlení a užíváním stavby k poskytování ubytovacích služeb, uvádí přehled právních předpisů na úseku stavebního řádu, které se k problematice vztahují. Neformuluje nové povinnosti, ale interpretuje existující právní úpravu stavebního zákona prostřednictvím výkladu účelu užívání stavby.

Odvolací orgán konstatuje, že závěry uvedené metodiky jsou racionální a odpovídají systematice stavebního práva. Napadené rozhodnutí není založeno na autoritě metodiky jako takové, nýbrž na právním závěru, že opakované krátkodobé poskytování ubytování neurčitému okruhu osob za úplatu představuje materiálně odlišný způsob užívání stavby než bydlení.

Metodická pomůcka je proto v dané věci použita nikoli jako závazný podklad, ale jako podpůrná interpretační argumentace, s níž se odvolací orgán ztotožňuje, neboť odpovídá jazykovému, systematickému i teleologickému výkladu stavebního zákona.

Jestliže odvolatel s jejími závěry polemizuje, jde o polemiku s výkladem právních norem a odvolací správní orgán na tuto polemiku reaguje v tomto rozhodnutí.

- *Odvolatelé namítají nepřiměřený zásah do vlastnického práva.*

Odvolací orgán si je vědom toho, že zákaz užívání bytové jednotky ke krátkodobému ubytování představuje zásah do dispoziční složky vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Vlastnické právo však podle čl. 11 odst. 3 Listiny zavazuje a jeho výkon nesmí být na újmu právům druhých ani v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy.

Regulace účelu užívání staveb je tradiční a legitimní součástí stavebního práva. Sleduje ochranu veřejných zájmů, zejména zajištění bezpečnosti staveb a osob, ochranu kvality bydlení v bytových domech, předvídatelnost využití území podle územně plánovací dokumentace, ochranu práv ostatních vlastníků jednotek v domě.

Napadené rozhodnutí nebrání vlastníkovu bytové jednotky vykonávat vlastnické právo jako takové, ani mu neznemožňuje jednotku užívat k jejímu povolenému účelu, tedy k bydlení, případně ji dlouhodobě pronajímat. Omezena je pouze konkrétní forma užívání spočívající v opakovaném krátkodobém poskytování ubytování neurčitému okruhu osob bez příslušného povolení změny v užívání stavby.

Zásah je tedy založen zákonem (stavební zákon upravující účel užívání staveb a změnu v užívání), sleduje legitimní veřejný zájem a je přiměřený, neboť ponechává vlastníkovu široký prostor k výkonu vlastnického práva v mezích zákona.

Odvolací orgán proto uzavírá, že zákaz užívání jednotky ke krátkodobému ubytování nepředstavuje nepřiměřený zásah do vlastnického práva, ale zákonné omezení vyplývající z veřejnoprávní regulace užívání staveb.

- *Odvolatelé namítají rozpor Listinou základních práv EU, s evropskou směrnicí o službách a judikaturou soudního dvora EU.*

Čl. 16 Listiny základních práv Evropské unie zaručuje svobodu podnikání v souladu s právem Unie a vnitrostátními právními předpisy.

Podle ustálené judikatury Soudního dvora EU není svoboda podnikání právem absolutním a může podléhat omezením, jsou-li stanovena zákonem, sledují-li cíle obecného zájmu uznané Uníí a respektují-li zásadu proporcionality (srov. např. rozsudek C-283/11, Sky Österreich, bod 45 a násl.).

V projednávané věci není odvolateli znemožněno podnikání jako takové ani poskytování ubytovacích služeb obecně. Omezení spočívá pouze v tom, že taková činnost nemůže být vykonávána v rozporu s povoleným účelem užívání stavby podle stavebního zákona. Požadavek souladu skutečného užívání stavby s jejím stavebněprávním určením je zákonným a obecně aplikovatelným pravidlem, které sleduje legitimní cíle veřejného zájmu, zejména ochranu funkce bydlení a práv ostatních osob.

Zásah do svobody podnikání je proto stanoven zákonem (zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon), sleduje cíle obecného zájmu uznávané právem Unie, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné, neboť umožňuje výkon podnikatelské činnosti v souladu se stavebně právní regulací nebo po povolení změny v užívání stavby.

Napadené rozhodnutí tak nepředstavuje nepřípustné omezení svobody podnikání ve smyslu čl. 16 Listiny základních práv EU.

Ve světle směrnice 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu a judikatury Soudního dvora Evropské unie se zákaz uložený odvolatelům nejví jako nepřiměřený.

Soudní dvůr v rozsudku ze dne 22. 9. 2020, spojené věci C-724/18 a C-727/18, Cali Apartments a HX, posuzoval právní úpravu, která podmiňovala opakované krátkodobé pronajímání bytů turistům povolením. Dospěl k závěru, že taková úprava představuje omezení svobody poskytování služeb, avšak může být odůvodněna naléhavým důvodem obecného zájmu, zejména ochranou dostupnosti bydlení, a je přípustná, pokud je nediskriminační, nezbytná a přiměřená sledovanému cíli.

Soudní dvůr výslovně připustil, že regulace krátkodobého ubytování může být legitimní reakcí na jeho dopady na trh s bydlením a na urbanistickou strukturu měst, a že požadavek předchozího povolení změny užívání může být přiměřeným nástrojem k dosažení těchto cílů.

V projednávané věci nejde o zákaz poskytování služeb jako takových, nýbrž o požadavek, aby užívání stavby odpovídalo jejímu povolenému účelu podle stavebního zákona, případně aby byla řádně povolena změna v užívání stavby. Právní úprava, jejíž dodržování je rozhodnutím stavebního úřadu vyžadováno, a tedy i toto rozhodnutí, je nediskriminační, neboť se vztahuje obecně na všechny vlastníky staveb bez ohledu na státní příslušnost či původ kapitálu a sleduje legitimní cíle veřejného zájmu, zejména ochranu funkce bydlení v bytových domech, ochranu práv ostatních vlastníků a naplnění územně plánovací dokumentace. Je nezbytná a přiměřená, neboť nebrání poskytování krátkodobého ubytování absolutně, ale

vyžaduje, aby taková činnost probíhala ve stavbě určené k tomuto účelu nebo po povolení změny v užívání. Navíc se **nejedná o nové opatření**, ale o uplatňování stávající právní úpravy.

Napadené rozhodnutí tedy není v rozporu s právem Evropské unie ani se zásadou proporcionality vymezenou judikaturou Soudního dvora. Naopak odpovídá modelu regulace, který Soudní dvůr shledal za určitých podmínek slučitelným s unijním právem.

Odvolací správní orgán konstatuje, že se nejedná o zneužití stavebního zákona, jak podsouvá odvolatel v odvolání. Stavební zákon nereguluje podnikání jako takové ani nestanoví podmínky výkonu živnosti v oblasti ubytovacích služeb. Jeho předmětem je regulace umisťování, povolování a užívání staveb a ochrana veřejných zájmů s tím spojených. Posouzení, zda je stavba užívána v souladu s povoleným účelem, je základní funkcí stavební správy.

Napadené rozhodnutí nehodnotí, zda je odvolatel oprávněn podnikat v oblasti ubytovacích služeb podle živnostenských předpisů. Posuzuje výhradně to, zda konkrétní stavba – bytová jednotka v bytovém domě – je užívána v souladu s jejím stavebně právním určením.

Jestliže určitá podnikatelská činnost svým charakterem odpovídá jinému účelu užívání stavby, než ke kterému byla stavba povolena, nejde o regulaci podnikání jako takového, nýbrž o důsledek obecného pravidla, že stavba může být užívána pouze k povolenému účelu. Stejný princip by se uplatnil i v případě jiných činností (např. provozování kanceláře, školy, ordinace v bytové jednotce bez povolené změny v užívání). Úvahy odvolatelů o tom, že pokud je jednotka dostačující pro bydlení, což je dle odvolatelů jakási „vyšší kvalita“, potom je dostačující pro ubytování, by bylo možné dovést až do takových konců, že je taková jednotka vhodná i pro provozování jatek, protože je to pro řezníky i zvířata rozhodně příjemnější a lépe vybavené prostředí, než masokombinát, když jsou tam místnosti, voda, odpad, elektřina a lednice.

Stavební zákon tedy není v projednávané věci použit jako nástroj hospodářské regulace trhu, ale jako nástroj ochrany veřejných zájmů spojených s užíváním staveb, zejména ochrany zachování funkce bydlení v bytovém domě a práv ostatních vlastníků.

Odvolací orgán uzavírá, že aplikace stavebního zákona v daném případě nepředstavuje zneužití pravomoci ani nepřipustné obcházení jiných právních předpisů, nýbrž výkon zákonem svěřené působnosti při kontrole souladu užívání stavby s jejím povoleným účelem.

Odvolací orgán se zabýval odvolateli citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu 31. 1. 2008, č. j. 2 As 39/2007-62.

V uvedené věci Nejvyšší správní soud posuzoval otázku, zda poskytování přechodného ubytování v bytě automaticky představuje změnu v užívání stavby podle tehdejší právní úpravy (zákon č. 50/1976 Sb.).

Odvolací orgán konstatuje, že závěry tohoto rozsudku nelze mechanicky přenášet na nyní projednávanou věc, a to z několika důvodů.

Věc byla posuzována podle již neúčinného stavebního zákona, který neobsahoval současnou systematiku druhů staveb ani definici stavby ubytovacího zařízení podle § 13 písm. e) zákona č. 283/2021 Sb. Nová právní úprava výslovně rozlišuje mezi stavbou pro bydlení a stavbou pro poskytování ubytování.

Jedná se o rozdílný skutkový stav. V projednávané věci jde o opakované, systematické a komerční poskytování krátkodobého ubytování neurčitěmu okruhu osob, tedy o činnost svou intenzitou a povahou srovnatelnou s provozem hotelu. Nejde o ojedinělý či nahodilý přechodný pobyt, jako je např. tzv. systém "zimmer frei" probíhající v prázdninovém období a téměř vždy pod dohledem vlastníka stavby.

Podle citovaného rozsudku je rozhodující faktický způsob užívání stavby. V nyní projednávané věci dospěl stavební úřad na základě zjištěného skutkového stavu k závěru, že užívání jednotky naplňuje znaky poskytování ubytování jako samostatného účelu.

Odvolací orgán respektuje závěr Nejvyššího správního soudu v jím projednávané věci. Rozhodnutí odvolacího orgánu v nyní projednávané však nestojí na pouhém formálním označení činnosti, ale na jejím skutečném charakteru, intenzitě a systematičnosti.

Protože odvolací správní orgán neshledal důvod pro postup podle § 90 odst. 1 až 4 správního řádu, odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil.

Poučení o odvolání:

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

Ing. Markéta Vacínová
ředitelka odboru
podepsáno elektronicky

I. účastníci řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu a odvolatel, doporučeně, fyz. os. do vl. rukou

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

II. ostatní

3. Úřad městské části Praha 1, stavební úřad, IDDS: b4eb2my
sídlo: Vodičkova č.p. 681/18, 110 00 Praha 1-Nové Město

III. na vědomí
MHMP STR - spis